

בסוף יהיה

כשסיימו את לימודיהן ונשארו להן רק כמה 'חורים קטנים' שמנעו מהן קבלת תואר, הן אמרו בליבן, "לא נורא, נשלים זאת מאוחר יותר". הן לא תיארו לעצמן את עוצמתה של מערבולת-החיים שעתידה לסחוף אותן לתוכה בלי להותיר להן דקה אחת פנויה

- רגע לפני הייאוש
- ושמא כבר לאחריו, הן קיבלו שיחת טלפון מ'מדור בוגרות'. מרגע זה והלאה הן מצאו את עצמן מתקדמות לאט ובטוח אל ה-B.A.
- כופין אותן עד שיאמרו רוצות אנו

'מדור בוגרות' נהפך לעובדה בשיח כאשר הגב' דליה פוגאטש, עד אז מד'פית במכללה, לקחה את המשימה על כתפיה. "הבנות לומדות כאן ארבע שנים", נותנת הגב' פוגאטש מעט דברי רקע, "כאשר שנתיים הן עושות יום-יום ב'בית רבקה' ושנתיים נוספות הן לומדות במקביל לתחילת עבודתן המעשית, הסטאז'. מדובר

אשר 'מדור בוגרות' קרם עור וגידים, איש לא הבין איך בכלל אפשר היה להסתדר בלעדיו. מאז הקמתו מברכות אותו הבוגרות בכל יום מחדש, מודות על האפשרות לקבל את העזרה החשובה לה הן נזקקות בדרכן הארוכה ורצופת האתגרים עד לתואר המיוחל.

להן תואר

"הבנות אמורות לצאת מהמכללה עם תואר B.A. אקוויולנטי בהוראה", מוסיפה הגב' פוגאטש. "כדי להשיג אותו יש להגיש עבודות סמינריוניות ברמה גבוהה, פרויקטים ועבודת סטאז'. עד תום שש שנים מאז הן מסיימות את הלימודים עומדת להן הזכות להשלים את כל המטלות, כאשר לאחר מכן חלה התיישנות ונדרש אישור מיוחד של מפקח מטעם משרד החינוך על-מנת להשלים את החסר. אנחנו עוזרות לבוגרות שעדיין יכולות להשלים את שהחסירו וכן לאלו הזקוקות לקבלת אישור מיוחד לשם כך. אנחנו מפנות אותן אל הפיקוח ומסבירות להן מה בדיוק עליהן לעשות".

תוכלי לפרט קצת יותר את דרכי העזרה שלכן?

"לרשותנו עומדת תוכנת מחשב שפותחה במיוחד לצורך המשימה הזאת. אנחנו פותחים לתלמידה כרטיס, מפיקים נתונים אודות הציונים שכבר הוזנו לתוך המערכת והתוכנה המיוחדת מאתרת את ה'חורים' שנתרו: ציונים חסרים, קורסים בפועל, עבודות ושאר מטלות. הבוגרת מקבלת את הרשימה כאשר אנחנו בונים למענה תכנית השלמה המיוחדת לה. תלמידות שלא נבחנו משתלבות בבחינות מועד ב', יחד עם התלמידות הסדירות שלא הספיקו להיבחן במועד א' מסיבות שונות".

וכיצד מגיבות הבוגרות?

"הבוגרות שלנו מאוד מעריכות את דבר קיומו של המדור, ורבות מהן אף שולחות אלינו מכתבי תודה חמים. חשוב לציין, כי לא-פעם אנחנו יוזמות את הפנייה אליהן, לאחר שאנו מפיקות דו"ח של בוגרות שסיימו לפני שנתיים ועדיין אין בידיהן תואר. אנחנו מעוררות אותן להשלים את החסר ולזכות בתואר. והן אסירות-תודה לנו על כך. רבות הודו בפה מלא כי אילולא ה'נדנודים' שלנו הן לעולם לא היו משלימות את הנדרש מהן לקבלת התואר.

על השגת התואר והמשיכו לעבוד בלעדיו. הדבר השפיע, כמובן, על גובה משכורתן, אך לא רק. בשנים האחרונות נעשו הדרישות של משרד החינוך קשוחות יותר, כאשר העדר תואר נהפך למכשול רציני בדרך לקבלת משרה. בשלב מסוים החליטה הנהלת המכללה לעשות מעשה והקימה מדור מיוחד לטיפול בנושא.

ברכזו גבוה של מטלות וכל זה קורה בעוד קצתן נישאות תוך כדי הלימודים וקצתן אף יולדות ומטופלות בתינוקותיהן".

במשך שנים הן נפלו בין הכיסאות, כאשר עובדות המזכירות מנסות לסייע להן כמיטב יכולתן, בין שלל עיסוקיהן השוטפים. המשימה הקשה על התלמידות שלא-מעט מהן ויתרו בשל כך

בסוף יהיה להן תואר

תורנית. כעת נותרו לי רק מספר בחינות בקיאות, ואני מקווה לסיימן בקרוב.

"כמי שמכירה חברות רבות שעדיין לא סיימו את כל הבחינות והגשת העבודות, אני יודעת כמה חשוב שיש מדור מיוחד המטפל בכך. אני שומעת מחברותיי עד כמה קשה להן לעמוד בלחץ היומיומי של עבודה ולימודים. לכן, המטלות נדחות ובסופר-של-דבר קשה יותר להשלים אותן. זה מה שכמעט קרה גם לי, אילולא עידודה של הגב' פוגאטש, ועל כך תודתי למכללה".

תחת קורת-גג אחת

גם חנה שקעה בעבודה מיד עם סיום הלימודים והדבר לא הותיר לה דקה אחת פנויה כדי לחשוב בה על סיום הגשת העבודות השונות הדרושות לשם קבלת התואר.

"סיימתי שנה ב' עם תואר בכיר ואז החל המרוץ. בשנה ג' הדרכתי בפנימייה בצפת, כך שהייתי עסוקה עד מעל הראש. בשנה ג' למדתי בימי ראשון ב'בית רבקה' פה בכפר. בערב הייתי עולה על מטוס בשדה-דב וטסה לאילת, שם לימדתי בבית-ספר יסודי כמחנכת. ביום שישי בצהריים הייתי טסה חזרה ומגיעה לכפר. אין צורך לתאר עד כמה היה סדר-היום שלי היה צפוף וגדוש,

ושבעטיין קלושים הסיכויים כי הייתה משלימה את שהחסירה, מיוזמתה:

"אנחנו משמשים היום שלוחים בשכונת נווה-נוי בבאר-שבע. כמו בכל בית-חב"ד, הפעילות כוללת שיעורים לנשים ולגברים, הפעלות בגנים ובבתי-ספר, ופעילות חוגים ענפה. לאחרונה אנו עוסקים גם בפרויקט מאתגר במיוחד – בניית מקווה. כל זה, בנוסף לסדר-יום עמוס של אם לילדים ומחנכת כיתה. לא-קל היה לי לחשוב על השלמת החובות הלימודיים. אני בעצמי סיימתי ללמוד, כאמור, לפני חמש שנים, כך שעוד שנה הייתה חלה התיישנות על הלימודים וכבר לא היה בידי להשלים".

עבודתה של הגב' נחמובסקי בבאר-שבע זימנה אותה לכפר-חב"ד ב'. "זה היה ממש בהשגחה פרטית", היא נזכרת בחיוך. "הגעתי עם תלמידותיי, תלמידות י"ב, כדי להתרשם מהמכללה (ואכן רבות מהן נקלטו בה). אז גם פגשתי את הגב' פוגאטש, שהנחתה את סדנת ההיכרות. לאחר שיחה קצרה בינינו החלה להתעניין מה קורה עם הלימודים שלי. כפי שצינתי במכתבי, היא פשוט לא הניחה לי עד שקיבלה ממני התחייבות ליצור עמה קשר. וב"ה סיימתי את העבודות הסמינריוניות שלי. האחת מהן, עסקה בחקר הנושא 'לימוד אנגלית כשפה שנייה' והשנייה הייתה עבודה

המספרים אף הם מדברים בעד עצמן: מאז הוקם המדור מספר הבוגרות שהשלימו לקבלת תואר גדל במידה משמעותית!".

המנחה לא הרפתה

"כתלמידת המכללה, שזה לא מכבר סיימה את הגשת העבודות הסמינריוניות, ברצוני להודות מקרב לב על החשיבה התועלתית שלכן ועל הקצאת משאבים לנושא ספציפי זה של השלמת חובות", כותבת הגב' מאירה נחמובסקי במכתב חם ששלחה ל'מדור בוגרות'. "הגב' דליה פוגאטש פגשה בי לפני כשנה ולא פטרה אותי לשלום עד כי וידאה שארשם לקורסי ההנחה מחדש. תודות לה ולעקשנותה זכיתי לסיים את העבודות, בסיוען של המנחות החביבות כמוכן. זאת לאחר שכמעט זנחתי את האפשרות להשלים חובות מעיקים אלו. כיום, שש שנים מאז סיימתי את שנת הלימודים הרביעית ואחרי לידת בתי החמישית ב"ה, אני רואה לעצמי חובה מיוחדת להודות לכם על שעלה בידי להשלים עבודות אלו. מובן גם שהמלצתי על כך לכמה מחברותיי שהיו במצב דומה לשלי".

בשיחה עם הגב' נחמובסקי היא מתארת את שלל המשימות המונחות על כתפיה

פותרים לתלמידיה כרטיס ומאתרים את כל החורים. מדור בוגרות

**"השנים חלפו, הילדים נולדו
בזה אחר זה ואני שקעתי אל
תוך עבודת ההוראה, מבלי
שתהיה בידי תעודה מסודרת.
הכול יכול היה להיות טוב
ויפה אילולא הקשיח משרד-
החינוך בתקופה האחרונה את
דרישותיו והמצב הוא
שמפקחות מפתרות מורות
שאינן בדיהן תואר"**

**"הבוגרות שלנו מאוד
מעריכות את דבר קיומו של
המדור, ורבות מהן אף
שולחות אלינו מכתבי תודה
חמים. חשוב לציין, כי לא-
פעם אנחנו יוזמות את הפנייה
אליהן, לאחר שאנו מפיקות
דו"ח של בוגרות שסיימו לפני
שנתיים ועדיין אין בדיהן
תואר. אנחנו מעוררות אותן
להשלים את החסר ולזכות
בתואר"**

**"הגב' דליה פוגאטש פגשה בי
לפני כשנה ולא פטרה אותי
לשלום עד כי וידאה שארשם
לקורסי ההנחיה מחדש.
תודות לה ולעקשנותה זכיתי
לסיים את העבודות, בסיוען
של המנחות החביבות כמובן.
זאת לאחר שכמעט זנחתי את
האפשרות להשלים חובות
מעיקים אלו"**

כולן חוזר הסיפור על עצמו. אף לא אחת מהן ששה לחשוף את סיפורה האישי ואת מסכת התלאות אותן עברה בדדך לקבלת התעודה, כל אחת ומסכת חייה האישיים, שמנעה ממנה לבצע את הנדרש מיד ובזמן.

אבל במחשבה שנייה הן נזכרות בגב' פוגאטש ומתחילות לדבר. תחושת הכרת הטוב שהן חשות כלפיה בפרט וכלפי המכללה בכלל, גוברת על הרצון לשתוק.

שרה היא אחת מהן. היא מגוללת באוזנינו שבע שנים לא-קלות שעברו עליה מאז סיימה את לימודיה, על מקצת הפרטים היא מבקשת שלא לפרט בכתבה. אבל הסיפור באופן כללי ברור: נישואין בשנה ב' ו'שמירה' בדרך ללידת הבת הבכורה.

"בשנה השלישית שלי ללימודים כבר הייתה לי ילדה והייתי לוקחת אותה אתי ללימודים במכללה. זה לא היה קל, כמובן. השנים חלפו, הילדים נולדו בזה אחר זה ואני שקעתי אל תוך עבודת ההוראה, מבלי שתהיה בידי תעודה מסודרת. הכול יכול היה להיות טוב ויפה אילולא הקשיח משרד-החינוך בתקופה האחרונה את דרישותיו והמצב הוא שמפקחות מפתרות מורות שאינן בדיהן תואר. למרות שאני מבינה אותן מאוד, היה לי קשה להתמודד עם זה. המשכתי בעבודתי כשחרב הפיטורין מרחפת מעל ראשי. אבל לא נראתה לי באופק כל אפשרות להתפנות מסדר-יומי העמוס גם כך ולהתיישב ללמוד לבחינות אולכהינן עבודות רחבות היקף.

"עד ליום בו הגב' פוגאטש החליטה לקחת אותי בתור פרויקט. היא הרימה אליי טלפון מיוזמתה האישית ומאותו רגע והלאה לא יכולתי עוד להתחמק. דברי השכנוע שלה על כך שאפשר-גם-אפשר לעמוד במטלות ועל כך שרבות עושות זאת, חדרו אט-אט ללבי, עד כי יום אחד החלטתי להתחיל במסע. היא קישרה אותי עם מורות, קבעה לי מועדים לבחינות, תיאמה בעבורי את הנדרש וב"ה היום אני עומדת לפני הגשת העבודה האחרונה שלי בדרך להשגת ה-B.A.

"אני שומעת גם מחברותיי סיפורים דומים, כל אחת עם סדר-יומה העמוס ועם מסכת חייה, וכולן פה-אחד מסכימות שהמדור לטיפול בבוגרות הציל להן את התואר וכל הכרוך בו. ועל כך תודתנו העמוקה להנהלת המכללה שהרימה את הכפפה והעמידה לנו את השירות האישי המסור כל-כך, כדי להקל עלינו את הדרך אל התואר המיוחל". ■

כאשר לא נותר לי זמן לחשוב בו על השלמת הלימודים".

מאז סיימה את לימודיה במכללה הספיקה חנה לחנך כיתות ג', ד' ו'רו', כאשר בכל שנה עליה להכין מחדש את החומר. "אבל כפי שאני מכירה את עצמי, וגם אילולא לימדתי בכיתות שונות, הייתי מוצאת את עצמי מכינה כל שנה את שיעורי מחדש. אין טעם לחזור על הדברים שוב ושוב, חייבים לחדש ולהתחדש". אלא שהרצינות והמסירות של חנה עלו לה במחיר אי השלמת עבודותיה לקבלת התואר.

בנקודה הזאת נכנסה לתמונה הגב' פוגאטש.

"בזכותה סיימתי את המטלות", מודה חנה. "בכל הקלחת של העבודה לא הייתי מוצאת דקה כדי להתפנות לזה. הגב' פוגאטש הייתה לי ממש כמו רכזת אם ועשתה עבודה נפלאה. הגעתי אליה אובדת-עצות והיא עשתה לי סדר בדברים.

"באחת מחופשות הקיץ התיישבתי להשלים את כל העבודות הפחות-מלהיבות. אחר-כך היא הכינה לי רשימה נוספת וסידרה בעבורי את העניינים. היא זו שהלכה למנחות, תיאמה לי קורסים, פנתה למורים שהדריכו בקורסים השונים ופעלה לפי הוראותיהם. אחר-כך הייתה יוצרת אתי קשר ומעבירה לי את המידע המדויק. הייתי שולחת לה עבודות והיא הייתה זוכרת בעצמה לחזור אליי עם עדכונים ותוצאות".

היום ב"ה מצבה של חנה מצוין. הגשת העבודות כבר מאחוריה וכל שנותר לה הוא להמתין לאישור. גם את הקטע הזה עושה בעבורה הגב' פוגאטש, וביום שיגיעו האישרים המיוחלים היא תדאג מן הסתם ליידיע אותה על כך.

"אין ספק כי מדובר ביזומה ברוכה מאוד", אומרת חנה בהכרת-תודה. "יחסית לכמה מחברותיי, אני במצב נוח יותר. עוד לא נישאתי, כך שאין עליי עול של בית מלבד עול העבודה. אבל יש לי חברות המטופלות בילדים והעומס עליהן הוא כפול ומכופל. ויש גם שיצאו לשליחות וההתמודדות שלהן עם השלמת הלימודים קשה יותר משלי והיא נעשית מחו"ל. כולנו מברכות את הנהלת המכללה על הרעיון לרכז את כל הטיפול בנו תחת קורת-גג אחת. אין לי ספק כי רק בזכות 'מדור בוגרות' הצלחתי להגיע אל השלב הנוכחי בו אני כבר בהמתנה לקבלת התואר הסופי".

"החלטתי להתחיל במסע"

אנו משוחחים עם עוד ועוד בוגרות. אצל